

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

In Qvo Agitvr Nominatim De Sacerdotibus, Confessarijs, Magistris siue
Doctoribus, Concionatoribus, Episcopis & alijs Prælatiſ, eorumque
Ministerijs - In ſeptem Tractatus distributus ...

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1629

Cap. V. Qua ratione ſequenda & acceptanda ſit Dei vocatio: cum
præmiſſa ad eam cognoscendam conſultatione ſatis innoteſcit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45750](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45750)

munere ac dignitate querenda: sed solum habita ratio est, quod ille esset
 plenus spiritu Dei, per quem ille populum gubernauit.

CAPVT V.

*QVARRATIONE SE QVENDA ET ACCER-
 tanda sit Dei vocatio: cum pr amissa ad eam cognoscendam con-
 sultatione satis, innotescit.*

EX DICTIS IN PROXIMO CAPITE DEDUCEMVS
 TRIA valde vtilia documenta tam pro eligendis, quam
 pro electuris, accepta precipue ex ijs, quæ SS. Gregori-
 & Bernardus ad hoc propositum dixerunt. *Primum est, ut*
 qui prælationem aut dignitatem (ait S. Gregorius) non ad
 elationis pompam, sed, ad vtilitatem adipisci desiderat:
 prius vires suas cum eo quod est subiturus onere, metat-
 tur: vt si est impar, abstineat: & ad eandem cum metu etiam si se suffice-
 re existimat, accedere. Tutissimum tamen est, dignitatem non accep-
 tare, nisi consultis viris sapientibus, Sanctis, & qui ex tali promotione
 nullum commodum expectent. Et tunc confidat in Deum: quod per
 huiusmodi viros dignabitur ipsi aperire, quod magis expediet, iuxta ea
 quæ diximus in Primo Tomo Tract. 1. cap. 6. In qua re valde cauti esse
 debent, qui consuluntur: ne in re tanti momenti temerè se se precipitent:
 quemadmodum monet S. Bernardus respondens Brunoni electo Colo-
 niensi Archiepiscopo, & querenti ab ipso: an iudicaret, dignitatem il-
 lam acceptandam. Cui vir Sanctus, agnoscens interrogationis difficulta-
 tem, hunc in modum respondit: *Quæris à me consilium, vir illustis Bru-
 no: an volentibus te promouere ad Episcopatum acquiescere debeas.
 Quis hoc mortalium definire præsumat? Deus forsità vocat: quis audeat
 dissuadere? Fortè non vocat; quis appropinquare consulat: vtrum verò
 vocatio Dei sit cum non sit: quis scire possit excepto spiritu, qui scrutatur
 etiam alta Dei: vel si cui forte reuelauerit ipse? Et postquam alias insinua-
 uit difficultates, quæ in vtramque partem occurrere possunt, excusat se
 à dando consilio in re sibi non nota: vtra scilicet pars ei magis expediret.
 Remittit verò illum ad virum alium Sanctum, qui in eadem Colonia
 Ciuitate manebat: quæ meliùs presentem presens de talibus interroga-
 re poterat; & expeditius ab eo responsum accipere. Ex qua S. Bernardi
 responsione apparet, quanta cautela merito sit adhibenda in proferenda
 sententia circa huiusmodi dubia: siquidem vir ad d. illustratus à Deo;*
 qualis

*Lib. 7 Epist.
 110.
 Refertur
 191.
 c Non est
 puzanda.
 Epist. 80*

qualis erat ipse S. Bernardus, excusat se à tali consilio dando: præcipue cum consultiatio, & consultantis notitia non nisi ex literis habetur: quæ nunquam par est ei, quæ ex colloquio & familiari aliàs notitia habetur. **M** V L T O tamen magis expedit ipsi electo, cupienti scire, quid sibi ad salutem suam magis conueniat: accedere ad viros cœlesti luce illustratos, qui bonum possit ei præbere consilium; Deum quæ D. N. supplicem orare, vt omnem propensionem & affectum ad rem, quæ futura esset suæ cōdemnationis causa, dignetur remouere. Hoc possumus duobus stupendis exemplis confirmare. Alterum refert S. Hieronymus de quodam S. Monacho in Episcopum electo, ac timente Episcopatus periculum, (quo inquit, g. auius aliquid, aut periculosius nequit cogitari; quia raro per gradus Dignitatem ascendit homo, qui in se multo grauius non descendat) qui de eo acceptando, aut reiiciendo consuluit quendam Abbatem sanguine sibi iunctum, virum Sanctum, & Prophetiæ spiritu præditum. Qui ope ipso potius, quàm verbis ei voluit respondere: quem duxit ad excelsum quoddam tectum figura quadratum & absq; vlllo repagulo: iussitque iacere super illud seseque voluere ac vertere. qui cum id aliquoties fecisset, cum prope extremitatē sese voluendo venisset, cessauit: cum quæ Abbas ei diceret, vt pergeret: respondit: se non audere, quòd timeret ex loco ad eò excelso cade- re, & mortem sibi adsciscere. Statim eum deduxit ad locum alium dentissimū ac planum; iussitq; etiam in eo sese voluere, quod cum aliquandiu fecisset absque vlllo timore, dixit ei Abbas: surge, & vade; & sic quod potius tibi videtur. Ex quo responso pius Monachus intellexit periculum, quod sibi immineret in Episcopatu: ac propterea illum recusauit acceptare. qui post paucos dies mortem obiens, apparuit Abbati valde lætus, ac dixit: gratias tibi ago, Pater, ob consilium mihi datum: *nam scito, quòd nunc essem de numero damnatorum. si fuissē de numero Episcoporum.* Hoc dixit eò quòd cū Deus in finitā suā sapientiā non solum agnoscat, quod futurum est; sed etiam quod futurum esset, si homines in talibus statibus, aut officijs & occasionibus ponerentur; solet beneuolā suā providentiā confidentibus ei cum desiderio ipsi placendi, id auferre ac remouere, quod futurum esset eis perditionis occasio. Id quod facit Deus, aut per ipsos prælatos, qui gubernant; aut per bonos Consiliarios; aut per vehementes suas inspirationes: vnum tamen in hoc Prælationum ac dignitatum negotio addere auiam: vt cū Cōsultores non suadent quod est ex se rutiū pro salute ipsius eligendi, sed quod alijs est vtilius: si is, qui illos consulit, sentiret in se vehementes impulsus ad non acceptandā Prælationē: debet eos valde diligenter examinare. Quod si deprehēdat, nō prouenire ex pusillanimitate, aut tepiditate; sed ex humilitate ac Dei timore, bono fundamento innitēti; simul vero ad esse signa

In Reg. Mo-
nachorum.
c. 15. Tomes

& iudicia diuinarum inspirationes: tales inquam impulsus preferendos esse iudicijs Electorum, & Consiliatorum: (excipio tamen semper ordinationem obedientiae) tunc enim signum est, Deum. D.N. velle per ipsum supplere defectum consiliorum humanorum; & suadere, quod est magis tutum ei, qui diuinæ ipsius prouidentiae fidit. Quod licet videtur eo, quod euenit Canonico cuidam Regulari Parisiensi, virtute, nobilitate ac eruditione insigni: qui cum esset electus in Episcopum, noluit Dignitatem acceptare contra iudicium multorum, qui, vt acceptaret, suadebant. Is enim post multos annos à vita discedens, statim post mortem apparuit cuidam suo socio, cum quo fuerat arcta amicitia coniunctus: qui statim atque illum vidit, valde lætus ei dixit, se valde sollicitum fuisse, & anxium, timentem, ipsum diurnas & graues Pœnas passurum in purgatorio, eò quod Seniorum & prudentium virorum iudicio restitisset, recusando Episcopatum, in quo potuisset multum boni subditoium amantibus fecisse: Ipse autem defunctus ab ea deceptione amicorum suorum liberatus ait dicens: In me hæc ordinauit Clementissima bonitas Saluatoris: qui tunc timui, & nunc scio quod si Episcopatus Cathedram ascendissem, perpetuæ damnationis periculum incidissem. Quod cum dixisset, comingenti quodam splendore ex amici oculis euauit. Hæc exempla electis ad similes Dignitates vsui esse debent: vt in huiusmodi Dignitationibus acceptandis nec iudicium proprium solum sequantur, nec fidant quibusuis Consiliarijs, sed diligenter examinent impulsus & sensa, quæ percipiunt, & quibus illa fundamentis innitantur, & recurrant ad Dominum, oratione & fiducia magnâ petentes, ne permittat ipsos decipi in re tanti momenti, ad salutem suam pertinentem. Quo nomine valde tutum est votum, quo Professi Societas Iesu se se obstringunt non procurandi neque admittendi huiusmodi Dignitates, nisi accedat obligatio obedientiæ ei qui potest id sub pœna peccati præcipere. Et S. Thomas hoc votum approbat, vt in alio loco ostendimus.

ALTERVM documentum S. Gregorij est pro ipsius Electoribus, vt contentur non recedere excusantem se ab acceptandis huiusmodi Dignitationibus: sicut is inquit, qui inuitatus renuit, quæsitus refugit, sacris Altaribus est admouendus: sic is, qui vltro ambit, vel importune se ingerit, est peculiar dubio repellendus. Nam qui sic nititur ad altiora conscendere, quid aliud nisi agit vt crescendo decrescat; † & ascendendo exterius, intus in profundum descendat? Idem confirmat S. Bernardus præclara aliquid quadam sententia ad Eugenium Papam: *Pro quo rogatus, si suscipiam; quis rogatus, iam iudicatus est.* Parum enim interest, quod quis per seipsum roget an per alium. Ne eligas volentes & currentes; sed resistentes ac fugientes. Hos coge & cõpelle officium acceptare: Nam fugientes honorem, ostendunt

In speculo
Magno Ex-
omni. verbo
Prælati
Exemp. 6.
Ex T. o. ma
Contipras
lib. 1. de pro-
priet. apum.
9.6.

In constit.
p. 5. o.
2. 2. 9. 185. a.
1. ad 3.
Tomo 2.
Tract. 6. c. 5.

R. fertur c.
sicut 16. 1. 9.
9

lib. 4. de cõ-
derat.

dunt se illo esse dignos. Et ipsemet Deus, qui eis fugam ob humilitatem inspirat, gaudet quod Electores eos eligant. utpote valde aptos ac sufficientes. Quamvis autem hic multa exempla adferre licuisset: unicum tantum referam Abbatis Fastradi, qui Sancto Bernardo successit. Is enim, cum esset parui alterius Conuentus Abbas, electus fuit à monachis Clarenallensibus in Abbatem sui Monasterij, quod erat amplissimum. Quod cum ipsi innotesceret, ex humilitate sua, timens illud onus, fugit & abscondit se per dies aliquot in quodam Carthusianorum conuentu. Vbi continua oratione supplex Deum orabat, vt à tali periculo ipsum liberaret: Et die quodam fuit in spiritu raptus, videtque virginem Sacratissimam cum preciosissimo filiolo in vlnis. Et ipse statim procidens ad eius pedes supplicabat, vt ipse miseretur. Cui Virgo sanctissima respondit: *Cur tu aegerus homo?* & tradens ei infantulum suum Iesum sicut tradiderat S. Simeoni: adiecit *Accipe filium meum, & serua illum.* Et statim visio disparuit, Abbas verò ad seipsum reuersus ex visione intellexit. Dei voluntatem esse vt gubernationem susciperet illorum Monachorum, qui erant vna Christi membra ac fideles Matris eius serui, quæ talem se esse ostendit, impetrando ijs quos tanquam filios reputat, statum illum & officium magis ipsis expediens. Ipsorum verò est tanquam verè obediētium, illud acceptare, sicut sanctus hic vir fecit. Et hoc tertium est documentum magni momenti in huiusmodi vocationibus & Electionibus. Non enim est minus periculosum extremum illorum, qui cum ex Dei voluntate eligantur Electoribus piè ac prudenter iudicantibus, eos aptos esse, & habere talenta ad Praelationem; pertinaciter tamen Diuinæ vocationi resistunt & in Christiana perfectione, quam quærunt deficiunt: in ipsa scilicet obediētia, quæ inclinatur & impellit eos ad propriam voluntatem abnegandam, vt diuinam expleant, & in humilitate, quæ ipsos instigat ad proprium iudicium abnegandū, & alieno subijciendum; & in fiducia in Deum ipsum vocantem, qui non prætermittet auxilium suum ipsis præbere; deficiunt item circa securitatem propriæ conscientie; quæ non consistit in angulo & recessu, sed in protectione ipsius Dei: cū quæ iustus est tutus in loco excelsis; & sine qua etiam in infimo est periculo expositus; in charitate quoque & amore Christi deficiunt: vt qui recusent eius oues pascere; Ac denique defunt amori erga proximum, & ipsius Saluatoris oues: quibus nolunt præstare quod possunt. Et fortè ob nimiam resistantiam habentium talenta ac dotes bonorum pastorū, incidit electio in aliquos indignos, qui sunt rapaces, aut cupidi mercenarij. Hoc nobis insinuat parabola illa a lignorum, quæ steterunt vt vngerent super se Regem, dixeruntque alijs: *in per a nobis. Quæ respondit. nunquid possum deserere pinguedinem meam, & venire vt inter ligna promouear?* Cumque idem dicerent *sico.* illa quo-

quæ repu-

In speculo
Exemplorū
verbo Praelatorū.
Ex Lib. de
Exordio
Ord. Cister-

3.

S. Gregor.
p. pastoral.
c. 5. & 6.

a Iudicium.
9 8.

quæ repugnauit; & idem fecit vitis *Videntes autem ligna*, arbores illas, quæ imperio dignæ erant, noluisse illud acceptare, decreuerunt illud offerre *Rhamno*: quæ statim acceptauit, ac dixit: *si verè me Regem vobis constituto, venite & sub vmbra mea requiescite. si autem non vultis, egredietur ignis de thamo & deuoret cedros Libani*. Quid autem hoc ænigma significat, nisi quod sæpè electores defatigati excusationibus, ac prætextibus iustorum (qui cum alias apti sint, & talenta habeant ad prælationem resistunt tamen quietem, dulcedinem, & pios affectus deserant, quos in priuato suo recessu habent) illos relinquunt, & Deo sic permittente eò deuenitur, vt eligatur cupidus aliquis & ambitiosus, qui statim acceptat, & ingenti fide & auctoritate exercere incipit officium suum, ei aculans igneos idèus in aduersantes ipsius desiderio. Quamuis autem damnum hoc non sit frequens in officijs Prælationis, quia pauci oblati resistunt, & potius multa ea obtinere contendunt; & qui apti sunt, statim atq; officium offerunt, acquiescunt: Sed quoniam aliqui sunt valde timidi, & scrupulosi: expedit, eos excitare sese his & alijs rationibus, quas in Tractatu 4. c. 6. retulimus contra adferentes inanes excusationes, ne Diuinam vocationem acceptent. Post acceptatam tamen Prælationem & Episcopatum ex Dei voluntate, dare debent operam, vt contenti, quietique sint in eo statu, loco, & statione, quæ ex Diuinæ prouidentie consilio, sorte illis contingit, abiectis anxietatibus cupidis & ambitiosis mutandi stationem; ac dignitates, & beneficia noua obrinendi, non ob maiorem Dei gloriam, & animarum fructum; sed ob sua commoda maioris honoris, plurius ve reddituum. Quæ mutationes nec queri debent, nec oblati acceptari nisi prius vijs prædictis de voluntate Dei ipsi constiterit: alioquin eadem incommoda facile sequentur. Et speciatim si prima ad talis Ecclesie gubernationem vocatio fuit Dei: non est rationi consentaneum eam mutari ad libitum tantum carnis & sanguinis. Nam (vt Innocentius Papa dixit) etiam loquitur cum Episcopis sententia illa Saluatoris dicentis *b Quos Deus coniunxit, homo non separet*. Quod si quando separatio facienda est: id fieri debet ex eiusdem Dei, qui illos coniunxit ordinatione. Qui voluntate sua per suos vicarios manifestabit; & per easdem vias, quibus ostendit coniunctionem esse faciendam Interim igitur necesse est magnam quietem, & pacem cum præfenti sua sorte habere, ob rationes in 2. Tomo ad idem propositum positas: studendo præstare officium cum maximâ, qua fieri poterit, excellentiâ vt sensim inferius explicabitur

De Transl.
Episcopales
l. Matsh. 19
9.

Tract. 1. c. 7

(. . .)